

Varga Tibor

Haldokló csillag

Uram, csak ezt az éjszakát
hagyd nekem túlélni még!
Lám, a csillag, kinek sugara
szálán csüngtem eddig,
behunyta a szemét,
és sötét lett minden, oly sötét.
Bennem most villámok visítanak.
Megkordul a mindenség gyomra,
zokogva hull a horizontra,
a nagy, a végső alkonyatba
minden, mi lét volt, tiszta lét,
fuldokolni hallom a szférák énekét.
Valahol egy kutya vonít.
Szétkiáltja gyötrelmeit
a viharzó, süket éjnek,
torkomban is megbotlik az ének,
s bár nekem kéne meghallóvá,
kínok orvosává lennem,
már nem akar megvirradni bennem,
kényszerít, hogy múltamat tekintsem,
és meglássam, hogy vibrál,
mint borzong meg folyvást a keleti ég.
Haldoklik ott az a csillag,
nem vet többé létemre fényt.
Uram, csak ezt az éjszakát
hagyd nekem túlélni még!

Fekete Angyal

Könnye hull a mai napnak.
Rekedt minden madártorok.
Már semmi sem vigasztalhat,
kutyám sincs, mégis rám morog.
Megyek a dermesztő télnek.
Akinek tűzifája van
talán még mindent túlélhet.
Már nem is gyűlölöm magam.
Fekszem halott madarakkal.
Zár kattán, s a nyíló ajtón
beleng a Fekete Angyal,
hogy arcával betakarjon.

Látomás

Leírhatatlan száll az este,
Ily késő órán is holdtalan,
rám telepszik a sötétség teste,
magam vagyok nagyon. Magam.
s e dobhártya-csendű éjsötétben
látom, hogy áttűnvné a falon
fehér angyalarc hajol fölém,
ő az én őrző angyalom.
Átlengi körben a szobám,
felgyújtja a mennyezeti holdat,
létemnek szikrázó alkonyán
minden szépséget összekuporgat.

Kiáltás a hóviharba

Isten süvítő lélegzete,
 fehéren porzó szemközti háztető,
 csapódó fekete árnyak, károgó zene,
 bent vánszorgó percek, bicegő idő.
 Így érkezett, s tűnt el a hatvanöt,
 egy ajtó mögül felsejlő emlék,
 elszürkült remény bordáim mögött,
 melyért még tonnákat felemelnék.
 Tétován felállt, menni kellett,
 karjait nyakam köré fonta,
 keblével nyomott mellemre pecsétet,
 lobot vetett, s kimúlt arcomon a csókja.
 Torkomból kiszakadó szavak
 szétkiáltva hóviharba, szélbe,
 kincsemből ím, semmi sem maradt,
 felizzott, s ellobbant e világi létem
 legeslegutolsó ölelése.

Az erőszak képlete

(Kiss Richárd – rézkarc)

Aknay Tibor

Arany eső permeteg

Arany eső permeteg
áztatja a kerteket.
Nap hevíti pirosra
árnyékát a völgy felett.

Arany füvek tenyerén
nyújtózik a délután,
dadog a csend közöttünk,
megy a Föld a Nap után.

Tüzes kút az éjszaka

Tüzes kút az éjszaka.
Neon-híd ívén sétálnak a macskák.
Orchideát eszik a Hold.
Tüske csillaggal
boronálom vetéseidet,
elfelejtett szavaink
gyászjelentéssé sorakoznak.

Magamra gombolom

Magamra gombolom a házak kabátját,
elment az utolsó villamos.
A kirakatok szememben ölelkeznek.
Várom ma is,
cigarettám sincs már.
Szólítalak,
mintha bennem fájnál.

Karácsonyi vers

Valaki jár a kertben.
Nem hallom, de lépte nyomát
itt is, ott is mutatja az
alvó avart borító
leheletnyi hótakaró.

Valaki jár a kertben.
Pipafüst kúszik
a vén fenyő ormára fel.
Jégcsap cimbalmon a szél
különös dalt muzsikál.

Valaki jár a kertben.
Öreg barátom, Karácsony,
ül az ágon,
és szakadt kabátjában
kanalazza
Isten levesét.

Bárdos Attila

Decemberi reggel

Ködön át világit
kertemben
a Nap.

Tört fényt látok,
mögötte
vijjogó varjak.

A fagyban félelem
kavarog,
csaholnak eltévedt farkasok.

Derengés a fa mögött:
talán angyalok
oszlattják a ködöt.

Játék a semmivel

Vajon milyen a semmi,
ami nem tud létezni,
amit nem lehet észrevenni,
el se lehet képzelni?

Mert, ha el tudnám képzelni,
az már nem lenne semmi,
és akkor már lenne a semmi.
De ha van semmi, az már valami?
Akkor az már nem semmi,
vagyis nincs a semmi.
De ha nincs semmi,
akkor amit elképzeltem, az mi?

Ha meghalok

Ha meghalok,
semmit se csinálok.
Utolsót sóhajtok,
aztán úgy maradok.
Utolsó tettem a meghalás lesz,
– ha ugyan tettnek tekinthető ez.

Sajnálni fogom, nagyon restellem,
– ha lesz még némi sajnálat bennem:
„Ennyi tellett tőlem,
csak ennyit tehettem.”

Meghalok,
de leszek némiképp,
ha ugyan lét az,
ami marad belőlem még.

De, valami még történni fog velem,
például földdé válik majd a testem.
Jó leszek tán humusznak
fűnek, fának, virágnak.

Ha meghalok, ugyebár
semmit se csinálok már,
de itt leszek még köztetek,
emléke(ite)kben bennetek...